# Festivitats - Difunts

Per Administrador el  dg., 02/11/2008 - 08:00

Jb 19,1.23-27
Rm14,7-9.10b-12
Jn 14,1-6

1. Ahir, festa de Tots Sants, celebràvem els homes i dones cristians que es van lliurar als altres en el seguiment de Jesús a la manera de Jesús, fins a l'extrem. Homes i dones que van viure la seva vida des de Jesús. Avui, celebrem la seva mort, el lliurament definitiu en mans de Déu Pare, el seu traspàs. els "fidels difunts". **Recordem les paraules de Jesús: "servent bo i fidel" "entra en el goig del teu Senyor"**. La fidelitat a Déu en vida, la seva fe i confiança els han obert les portes del cel. Hi són a la presència de Déu. Els sants que ens han deixat són ja els fidels difunts. En el Cos místic de Crist formen part d'aquella Església triomfant, que ja ha vençut el pecat i la mort. Els qui van ser fidels per als homes ara són fidels per a Déu. Els recordem perquè ja són sants en mans de Déu i els invoquem perquè ens recordin que nosaltres hem d'aspirar a aquella santedat que ells van viure.**Avui mirem la mort indirectament a través de la mort de Jesús i de la dels nostres germans**. A tota Eucaristia celebrem la mort i la resurrecció de Jesús. Per a Jesús i per a nosaltres, la mort és el trencament de les relacions amb tanta gent estimada, i d'aquí ve la seva tristor i el dolor que comporta; però la resurrecció de Jesús és l'esperança de tornar a establir amb ell i amb ells unes noves relacions. La pregària eucarística és font d'aquesta esperança.2. A l'Últim sopar, d'on està tret l'Evangeli que hem llegit, el llenguatge de Jesús es fa molt més familiar, tendre i proper. Jesús parla de la seva mort, i parlant d'ella parla també de la nostra. **La mort, per a Jesús, és una història de confiança i pau, una història d'amistat i una història de companyonia.**Davant la mort, la seva i la nostra, ens diu *que els vostres cors s'asserenin*. Manteniu la pau, no tingueu por, *creieu en Déu, creieu també en mi*. Jesús, que ens ha acompanyat al llarg de la vida, ara ens anima a seguir confiant, a mantenir la fe, a creure fins a la fi.Jesús és el nostre capdavanter en tot. Va viure la seva mort i la seva resurrecció com *el primer de molts germans*. Ell s'avançà a preparar-nos estada, *i quan hauré anat a preparar-vos-la, us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on jo estic*. Si abans eren paraules de pau, ara són paraules d'amistat. En el moment definitiu ell tindrà cura de nosaltres, ell vindrà a cercar-nos. Ell s'ha compromès, és d'ell la iniciativa. Morir és estar on està Jesús.Tomàs no sabia on anava Jesús, nosaltres sí que el sabem. Sabem que ell és *el camí, la veritat i la vida* que ens porta al Pare. Si per a ell morir és tornar al Pare, amb Jesús també per a nosaltres és tornar al Pare. També nosaltres hem sortit d'Ell. Jesús es fa company de camí. Jesús és el sagrament del Pare, el qui el revela, el qui hi porta, el qui el transparenta. Una mica després dirà: *qui m'ha vist a mi ha vist el Pare.* El nom de Pare indica que Déu pertany al àmbit familiar de Jesús i Jesús l'estén al nostre. El misteri d'amor que ens ha envoltat al llarg de la vida ens vindrà a trobar, com ja ho ha fet amb tants germans nostres.El camí de Jesús comença i acaba en el misteri de Déu Pare. El camí dels deixebles serà aprendrer a estimar fins a la fi, manifestar fins on arriba l'amor de Déu a tothom.3. Pau ens deia que *ningú de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: si vivim, vivim per al Senyor; i si morim, morim per al Senyor*. Estimar és viure per aquell que estimem, és viure per un altre. Jesús va viure totalment per a Déu i totalment per a nosaltres. Va oferir la vida com un do a Déu Pare i a nosaltres. Le seva vida tenia sentit per les persones que estimava, el Pare i nosaltres.En la mort del cristià, **morir per al Senyor vol dir que Ell que va donar sentit a la nostra vida el dóna també a la nostra mort**, és qui ens recull en el moment de la mort, qui ens porta al Pare.4. Diuen que **orar ve del nom llatí "os, oris", que significa "rostre"**. Orar, pregar significaria estar davant del rostre de Déu. Si durant la vida els fidels han estat orant davant del rostre i misteri de Déu, ara tornen a estar davant el rostre de Déu d'una manera definitiva, ja no *com en un mirall*, sinó *cara a cara.* En la primera lectura hem llegit en boca de Job les mateixes paraules: *Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls, no els d'un altre*. Es troben amb el seu Senyor. La mort d'un cristià és més un "stabat Mater" que no un "dies  irae".

ETIQUETES
TOMÀS DIFUNTS MORT VIDA SANT DOLOR ESPERANÇA RESURECCIÓ ORAR JOB